

Bài học đường đời đầu tiên^(*)

TÔ HOÀI

1 Chuẩn bị

– Xem lại phần *Kiến thức ngữ văn* để vận dụng vào đọc hiểu văn bản này.

– Khi đọc truyện đồng thoại, các em cần chú ý:

+ Truyện kể về những sự việc gì? Đó là những sự việc chính?

+ Nhân vật trong truyện là những loài vật nào? Ai là nhân vật chính?

+ Hình dạng, tính nết của các con vật được thể hiện trong truyện vừa giống loài vật ấy, vừa giống con người ở chỗ nào?

+ Truyện muốn nhắn gửi đến người đọc bài học gì?

Bài học ấy có ý nghĩa với em không? Vì sao?

– Đọc trước văn bản *Bài học đường đời đầu tiên*; tìm hiểu thêm về tác giả Tô Hoài và tác phẩm *Đế Mèn phiêu lưu kí*.

– Em đã từng chơi với một chú đế bao giờ chưa? Em biết những gì về loài động vật này?

Tô Hoài (1920 – 2014),
quê ở Hà Nội

(*) Nhan đề do người biên soạn sách đặt. Văn bản được trích từ chương I, truyện *Đế Mèn phiêu lưu kí* (1941).

2 Đọc hiểu

①(*) Bởi tôi ăn uống điều độ và làm việc có chừng mực nên tôi chóng lớn lắm. Chẳng bao lâu, tôi đã trở thành một chàng dế thanh niên cường tráng. Đôi càng tôi mẫm⁽¹⁾ bóng. Những cái vuốt ở chân, ở khoeo cứ cứng dần và nhọn hoắt. Thỉnh thoảng, muốn thử sự lợi hại của những chiếc vuốt, tôi co cẳng lên, đập phanh phách vào các ngọn cỏ. Những ngọn cỏ gãy rạp, y như có nhát dao vừa lia qua. Đôi cánh tôi, trước kia ngắn hùn hoẳn⁽²⁾, bây giờ thành cái áo dài kín xuống tận chấm đuôi. Mỗi khi tôi vũ⁽³⁾ lên, đã nghe tiếng phành phạch giòn giã. Lúc tôi đi bách bộ thì cả người tôi rung rinh một màu nâu bóng mỡ soi gương được và rất ưa nhìn. Đầu tôi to ra và nổi từng tảng, rất bướng. Hai cái răng đen nhánh lúc nào cũng nhai ngoàm ngoạp như hai lưỡi liềm máy làm việc. Sợi râu tôi dài và uốn cong một vẻ rất đỗi hùng dũng. Tôi lấy làm hãnh diện với bà con về cặp râu ấy lắm. Cứ chốc chốc tôi lại trịnh trọng và khoan thai đưa cả hai chân lên vuốt râu.

Hãy chú ý các chi tiết miêu tả Dế Mèn.**)

Tôi đi đứng oai vệ. Mỗi bước đi, tôi làm điệu dún dẩy⁽⁴⁾ các khoeo chân, rung lên rung xuống hai chiếc râu. Cho ra kiểu cách con nhà võ. Tôi tợn⁽⁵⁾ lắm. Dám cả khịa⁽⁶⁾ với tất cả mọi bà con trong xóm. Khi tôi to tiếng thì ai cũng nhịn, không ai đáp lại. Bởi vì quanh quẩn, ai cũng quen thuộc mình cả. Không nói, có lẽ họ nể hơn là sợ. Nhưng tôi lại tưởng thế là không ai dám ho he⁽⁷⁾. Ấy vậy, tôi cho là tôi giỏi. Những gã xóc nổi⁽⁸⁾ thường làm cứ chi nông cuồng là tài ba. Tôi đã quát mấy chị Cào Cào ngụ⁽⁹⁾ ngoài đầu bờ, khiến mỗi lần thấy tôi đi qua, các chị

(*) Ở các văn bản, để học sinh tiện theo dõi, người biên soạn sách thường đánh số thứ tự dòng thơ hoặc chia phần các văn bản.

(**) Các câu gợi ý ở bên phải văn bản chỉ để học sinh theo dõi thêm về nội dung, nghệ thuật, ... trong khi đọc, không cần trả lời.

(1) *Mẫm*: đầy đặn, mập mạp.

(2) *Hùn hoẳn*: ngắn đến nỗi khó coi.

(3) *Vũ*: vôn có nghĩa là múa, ở đây có nghĩa là vỗ cánh.

(4) *Dún dẩy (nhún nhẩy)*: nhún xuống nhảy lên liên tiếp, nhip nhàng.

(5) *Tợn*: bạo đến mức liêu lĩnh, không biết sợ.

(6) *Cả khịa*: cố ý gây chuyện để cãi nhau, đánh nhau.

(7) *Không ai dám ho he*: không ai dám tỏ thái độ, phản ứng.

(8) *Xóc nổi*: hăng hái nhưng thiếu chín chắn.

(9) *Ngụ*: ở, để làm ăn sinh sống.

phải núp khuôn mặt trái xoan dưới nhánh cỏ, chỉ dám đưa mắt lên nhìn trộm. Thịnh thoảng, tôi ngửa chân đá một cái, gheo anh Gọng Vó⁽¹⁾ lồm lạp vừa ngo ngác dưới đầm lên. Tôi càng tưởng tôi là tay ghê gớm, có thể sắp đứng đầu thiên hạ rồi.

Chao ôi, có biết đâu rằng: hung hăng, hống hách láo chi tởm đem thân mà trả nợ cho những cử chỉ ngu dại của mình thôi. Tôi đã phải trải cảnh như thế. Thoát nạn rồi, mà còn ân hận quá, ân hận mãi. Thế mới biết, nếu đã trót không suy tính, lỡ xảy ra những việc dại dột, dù về sau có hối⁽²⁾ cũng không thể làm lại được.

Câu chuyện ân hận đầu tiên mà tôi ghi nhớ suốt đời.

② Bên hàng xóm tôi có cái hang của Dế Choắt. Dế Choắt là tên tôi đã đặt cho nó một cách chế giễu và trịch thượng⁽³⁾ thế. Choắt nó có lẽ cũng trạc tuổi tôi. Nhưng vì Choắt bẩm sinh yếu đuối nên tôi coi thường và gã cũng sợ tôi lắm.

Qua lời kể của Dế Mèn, em hình dung thế nào về Dế Choắt?

Cái chàng Dế Choắt, người gầy gò và dài lêu nghêu như một gã nghiện thuốc phiện. Đã thanh niên rồi mà cánh chỉ ngắn cùn đến giữa lưng, hở cả mạng sườn, như người cởi trần mặc áo gi-lê⁽⁴⁾. Đôi càng bè bè⁽⁵⁾, nặng nề, trông đến xấu. Râu ria gì mà cụt có một mẩu và mặt mũi thì lúc nào cũng ngẩn ngẩn ngo ngo. Đã vậy, tính nết lại ăn xối ở thì⁽⁶⁾ (thật chỉ vì ốm đau luôn, không làm được), có một cái hang ở cũng chỉ bới nông sát mặt đất, không biết đào sâu rồi khoét ra nhiều ngách như hang tôi.

③ Một hôm, tôi sang chơi, thấy trong nhà lộn tuộm, bẽ bộn, tôi bảo:

– Sao chú mày sinh sống cầu thả quá như thế! Nhà cửa đâu mà tuềnh toàng⁽⁷⁾. Ngộ có kẻ nào đến phá thì thật chú chết ngay đuôi⁽⁸⁾! Này thử xem: khi chú chui vào tổ, lưng chú phải lồm cồm đụng sát lên tận mặt đất, làm cho ai trên vệ cỏ nhìn sang cũng biết chú đang đi đứng chỗ nào trong tổ. Phòng thử⁽⁹⁾ có thằng chim Cắt nó nhòm thấy, nó tưởng mồi, nó mổ một phát, nhất định trúng giữa lưng chú, thì chú có mà đi đời! Ôi thôi, chú mày ơi! Chú mày có lớn mà chẳng có khôn.

(1) *Gọng vó*: loài côn trùng nhỏ, vừa sống dưới nước vừa sống trên cạn, thân màu bùn đất, chân dài.

(2) *Hối*: cảm thấy tiếc và băn khoăn, day dứt vì trót làm điều lầm lỗi.

(3) *Trịch thượng*: ra vẻ bề trên, khinh thường người khác.

(4) *Gi-lê* (tiếng Pháp: *gilet*): áo chèn kiểu Âu, không tay, không cổ, ngắn đến thắt lưng, thường để mặc ngoài áo sơ mi.

(5) *Bè bè*: có bè ngang rộng quá mức bình thường.

(6) *Ăn xối ở thì* (thành ngữ): chỉ cách sống tạm bợ trước mắt cho qua ngày, không tính đến lâu dài.

(7) *Tuềnh toàng*: đơn sơ, trông trải, tạm bợ.

(8) *Chết ngay đuôi*: chết ngay đơ, chết thảng cẳng.

(9) *Phòng thử*: nếu như, giả sử, giả dụ,...

Ngẫm ra thì tôi chỉ nói lấy sướng miệng tôi. Còn Đé Choắt than thở thế nào, tôi cũng không để tai. Hồi ấy, tôi có tính tự đắc⁽¹⁾, cứ miệng mình nói tai mình nghe chứ không biết nghe ai, thậm chí cũng chẳng để ý có ai nghe mình không.

Đé Choắt trả lời tôi bằng một giọng rất buồn rầu:

– Thưa anh, em cũng muốn khôn nhưng khôn không được. Đụng đến việc là em thờ rùi, không còn hơi sức đâu mà đào bới nữa. Lắm khi em cũng nghĩ nổi nhà cửa như thế này là nguy hiểm, nhưng em nghèo sức quá, em đã nghĩ ròng rã hàng mấy tháng cũng không biết làm như thế nào. Hay là bây giờ em nghĩ thế này... Song anh có cho phép nói em mới dám nói...

Rồi Đé Choắt loanh quanh, bấn khoăn. Tôi phải bảo:

– Được, chú mình cứ nói thẳng thừng ra nào.

Đé Choắt nhìn tôi mà rằng:

– Anh đã nghĩ thương em như thế thì hay là anh đào giúp cho em một cái ngạch sang bên nhà anh, phòng khi tắt lửa tối đèn⁽²⁾ có đĩa nào đến bắt nạt thì em chạy sang...

Chưa nghe hết câu, tôi đã héch rãnh lên, xi một hơi rở dãi. Rồi, với bộ điệu khinh khỉnh, tôi mắng:

– Hừc! Thông ngạch sang nhà ta? Dễ nghe nhỉ! Chú mày hôi như cú mèo⁽³⁾ thế này, ta nào chịu được. Thôi, im cái điệu hát mưa dầm sùi sụt ấy đi. Đào tổ nông thì cho chết!

Tôi về, không một chút bận tâm.

④ Một buổi chiều, tôi ra đứng cửa hang như mọi khi, xem hoàng hôn xuống.

Mấy hôm nọ, trời mưa lớn, trên những hồ ao quanh bãi trước mặt, nước dâng trắng mênh mông. Nước đầy và nước mới thì cua cá cũng tập nập xuôi ngược, thế là bao nhiêu cò, sếu, vạc, cốc, le⁽⁴⁾, sâm cầm⁽⁵⁾, vịt trời, bồ nông, mòng két⁽⁶⁾ ở các bãi sông xơ xác tận đâu cũng bay cả về vùng nước mới để kiếm mồi.

Hình ảnh Đé Mèn và Đé Choắt mà em hình dung ở phần ③ có điểm tương đồng nào với Đé Mèn và Đé Choắt trong bức tranh bên dưới?

(1) *Tự đắc*: tự cho mình hay, giỏi.

(2) *Tắt lửa tối đèn* (thành ngữ): chỉ lúc khó khăn, hoạn nạn cần đùm bọc, giúp đỡ nhau.

(3) *Hôi như cú mèo* (thành ngữ): hôi hám, có mùi hôi như chim cú.

(4) *Le* (thường gọi là le le): chim sông ở nước, hình dạng giống vịt nhưng nhỏ hơn, có mỏ nhọn.

(5) *Sâm cầm*: chim lông đen, mỏ trắng, sông nhiều ở vùng sông, hồ.

(6) *Mòng két*: chim có hình dạng như vịt nhưng nhỏ hơn.

Suốt ngày, họ cãi cọ om bốn góc đầm, có khi chỉ vì tranh một mồi tép, có những anh cò gầy vêu vao ngày ngày bị bõm lội bùn tím cả chân mà vẫn hếch mỏ, chẳng được miếng nào. Khổ quá, những kẻ yếu đuối, vật lộn cật lực thế mà cũng không sống nổi. Tôi đứng trong bóng nắng chiều toả xuống ánh nước cửa hang mà suy nghĩ việc đời như thế.

Bỗng thấy chị Cốc từ dưới mặt nước bay lên, đến đậu gần hang tôi, cách có mấy bước. Chùng rớ⁽¹⁾ được món nào, vừa chén xong, chị ta tìm đến đứng chỗ mát rỉa lông, rỉa cánh và chùi mép.

Tính tôi hay nghịch ranh⁽²⁾. Chẳng bận đến tôi, tôi cũng nghĩ mưu trên chị Cốc. Tôi cất tiếng gọi Đé Choắt. Nghe tiếng thưa, tôi hỏi:

- Chú mình muốn cùng tớ đùa vui không?
- Đùa trò gì? Em đừng lên con hen đây! Hừ hừ...
- Đùa chơi một tí.
- Hừ... hừ... Cái gì thế?
- Con mụ Cốc kia kia.

Đé Choắt ra cửa, hé mắt nhìn chị Cốc. Rồi hỏi tôi:

- Chị Cốc béo xù đứng trước cửa nhà ta ấy hả?
- Ừ.

- Thôi thôi... hừ hừ... Em xin vái cả sáu tay. Anh đừng trêu vào... Anh phải sợ...

Tôi quắc mắt:

- Sợ gì? Mày bảo tao sợ cái gì? Mày bảo tao còn biết sợ ai hơn tao nữa!
- Thưa anh, thế thì... hừ hừ... em xin sợ. Mời anh cứ đùa một mình thôi.

Tôi lại mắng Đé Choắt và bảo:

- Giương mắt ra xem tao trêu con mụ Cốc đây này.

Tôi rình đến lúc chị Cốc rĩa cánh quay đầu lại phía cửa tổ tôi, tôi cất giọng véo von:

*Cái Cò, cái Vạc, cái Nông
Ba cái cùng béo, vật lông cái nào?
Vật lông cái Cốc cho tao
Tao nấu, tao nướng, tao xào, tao ăn.*

Chị Cốc thoạt nghe tiếng hát từ trong đất văng vẳng lên, không hiểu như thế nào, giật nảy hai đầu cánh, muốn bay. Đến khi định thần⁽³⁾ lại, chị mới tròn tròn mắt, giương cánh lên, như sắp đánh nhau. Chị lò dò về phía cửa hang tôi, hỏi:

Đé Mèn đã “nghịch ranh” như thế nào?

(1) Rớ: bắt được một cách dễ dàng, ngẫu nhiên.

(2) Nghịch ranh: nghịch ngợm tinh quái.

(3) Định thần: làm cho tinh thần trở lại trạng thái bình thường.

– Đưa nào cạnh khoé⁽¹⁾ gì tao thế? Đưa nào cạnh khoé gì tao thế?

Tôi chui tọt ngay vào hang, lên giường nằm khênh bắt chân chữ ngũ⁽²⁾. Bụng nghĩ thủ vị: “Mày tức thì mày cứ tức, mày ghè vỡ đầu mày ra cho nhỏ đi, nhỏ đến đâu thì mày cũng không chui nổi vào tổ tao đâu!”.

⑤ Một tai họa đến mà đưa ich kỉ thì không thể biết trước được. Đó là: không trông thấy tôi, nhưng chị Cốc đã trông thấy Dế Choắt đang loay hoay trong cửa hang. Chị Cốc liền quát lớn:

– Mày nói gì?

– Lạy chị, em nói gì đâu!

Rồi Dế Choắt lùi vào.

– Chối há? Chối này! Chối này!

Mỗi câu “Chối này!” chị Cốc lại giáng một mỏ xuống. Mỏ Cốc như cái dùi sắt, chọc xuyên cả đất. Rúc trong hang mà bị trúng hai mỏ, Choắt queo xương sống lẫn ra kêu vẳng. Núp tận đáy đất mà tôi cũng khiếp, nằm im thim thít. Như đã há con tức, chị Cốc đứng rĩa lông cánh một lát nữa rồi lại bay là xuống đầm nước, không chút để ý cảnh khổ đau vừa gây ra.

Biết chị Cốc đi rồi, tôi mới mon men bò lên. Trông thấy tôi, Dế Choắt khóc thảm thiết.

Tôi hỏi một câu ngớ ngẩn:

– Sao? Sao?

Choắt không dậy được nữa, nằm thoi thóp. Thấy thế, tôi hét hoảng quỳ xuống, nâng đầu Choắt lên mà than rằng:

– Nào tôi đâu biết cơ sự⁽³⁾ lại ra nông nổi này!

Tôi hối lắm! Tôi hối hận lắm! Anh mà chết là chỉ tại cái tội ngông cuồng đại dốt của tôi. Tôi biết làm thế nào bây giờ?

Tôi không ngờ Dế Choắt nói với tôi một câu như thế này:

– Thôi, tôi ốm yếu quá rồi, chết cũng được. Nhưng trước khi nhắm mắt, tôi khuyên anh: ở đời mà có thói hung hăng bậy bạ, có óc mà không biết nghĩ, sớm muộn rồi cũng mang vạ vào mình đấy.

Thế rồi Dế Choắt tắt thở. Tôi thương lắm. Vừa thương vừa ăn năn tội mình. Giá tôi không trêu chị Cốc thì đâu đến nỗi Choắt việc gì. Cả tôi nữa, nếu không nhanh chân chạy vào hang thì tôi cũng chết toi rồi.

Tai họa mà Dế Mèn kể ở đây là gì? Xảy ra với ai?

Em hãy tưởng tượng nét mặt của Dế Mèn lúc này.

(1) *Cạnh khoé*: không chỉ thẳng điều muốn nói mà nói gằn, nói xa nhằm châm chọc, soi mói người khác.

(2) *Bắt chân chữ ngũ*: vấp chân nọ lên chân kia, giống như chữ ngũ (五: 5) trong chữ Hán.

(3) *Cơ sự*: sự tình, sự việc không hay xảy ra.

Tôi đem xác Dế Choắt đến chôn vào một vùng cỏ bùm tum⁽¹⁾. Tôi đắp thành nấm mộ to. Tôi đứng lặng giờ lâu, nghĩ về bài học đường đời đầu tiên.

Tranh minh hoạ nhân vật nào và về sự việc gì trong truyện?

(Trích *Dế Mèn phiêu lưu kí*, in trong *Tuyển tập Tô Hoài*, tập I, NXB(*) Văn học, Hà Nội, 1996)

1. Câu chuyện trên được kể bằng lời của nhân vật nào? Hãy chỉ ra các nhân vật tham gia vào câu chuyện.
2. Dế Mèn đã ân hận về việc gì? Hãy tóm tắt sự việc đó trong khoảng 3 dòng.
3. Dế Mèn đã có sự thay đổi về thái độ và tâm trạng như thế nào sau sự việc trêu chị Cốc dẫn đến cái chết của Dế Choắt? Vì sao có sự thay đổi ấy?
4. Từ các chi tiết “tự hoạ” về bản thân và lời lẽ, cách xưng hô, điệu bộ, giọng điệu, thái độ của Dế Mèn đối với Dế Choắt, chị Cốc, em có nhận xét gì về tính cách của nhân vật này?
5. Ở cuối đoạn trích, sau khi chôn cất Dế Choắt, Dế Mèn đã “đứng lặng giờ lâu” và “nghĩ về bài học đường đời đầu tiên”. Theo em, đó là bài học gì?
6. Nhà văn Tô Hoài từng chia sẻ: “Nhân vật trong truyện đồng thoại được nhân cách hoá trên cơ sở đảm bảo không thoát li sinh hoạt có thật của loài vật.”. Dựa vào những điều em biết về loài dế, hãy chỉ ra những điểm “có thật” như thế trong văn bản, đồng thời, phát hiện những chi tiết đã được nhà văn “nhân cách hoá”.

(*) NXB: viết tắt của Nhà xuất bản.

(1) *Bùm tum*: um tùm.